

нение, но въ тѣхъ нѣма нищо особено, освѣнъ въ ржкописътъ (отъ XVI в.) въ библиотеката на Троицо-сергиевската лавра, въ който гореказанната статья е озаглавена съ думите „О свитци книгъ.“ Въ вториятъ или въ „саввинскія“ ржкописъ гореказанната статья е озаглавена съ слѣдующите думи: „Сказаніе, како състави святыи Кириль Словономъ писмена противоу іазыку.“ Въ единъ по-новъ ржкописъ, който е принадлежалъ на „Московск. Патриар. Библиотека“, това Храброво дѣло има отличително отъ другите списки заглавие. „Сказаніе, како состави свѣтый Кириль философъ азбуку по языку Словенску, и книги преведе отъ Греческихъ на Словенскіи языкъ.“ Тоя памѣтникъ е билъ издадепъ отъ Бурцова още въ 1638, а препечатанъ е отъ Новикова въ 1776 г. Г. Бодянки говори, че първиятъ списокъ е много по-важенъ отъ вториятъ, защото само въ него са упоминава името на съчинителтъ и защото той е много по-древенъ. „Той е билъ написанъ въ онова време, говори той, когато още е било извѣстно кому именно принадлежи съчинението“ („О Проис. Слав. Пис.“, стр. 51). Но това справедливо заключение са потвърждава и отъ правописанците на памѣтникътъ. Г. Буслаевъ говори утвърдително, че това правописание е „българско“ („Истор. Христом.“ стр. 428). Носовите звукове стоятъ на своето мѣсто, ако буквата Ѧ понѣкогашъ и да са смѣсва съ ж, напр. ж' зыкъ нам. іа зыкъ, бѣ шя нам. бѣ ш ж, строіа и нам. строіѣ и, земля нам. земліѣ и пр. Помѣкогашъ намѣсто ѡ са пише ж, напр. нж намѣсто нъ, но; буквата Ѧ са замѣнява съ ꙗ (всѣ нам. всѣа); буквата ѡ са замѣнява съ ѡ (о писменехъ глаголѣмъ, речемъ нам. о писменехъ, гла-